บทที่ 4
พิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวกทางการค้า

ข้อ 4.1: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

หน่วยงานศุลกากร หมายถึง หน่วยงานซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการและบังคับใช้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากรของตน ตามกฎหมายของภาคีแต่ละฝ่าย

(เอ) ในกรณีของเปรู หมายถึง สำนักงานกำกับดูแลศุลกากรและการบริหารจัดการภาษีแห่งชาติ (ซูเปอินเตนเดนเซีย นาซิโอนัล เด อาดัวนัส อี เด อัดมินิสตราซิออน ตรีบูตาเรีย - ซูนัต)หรือหน่วยงานผู้สืบสิทธิต่อจากหน่วยงานดังกล่าว และ

(บี) ในกรณีของไทย หมายถึง กรมศุลกากร หรือหน่วยงานผู้สืบสิทธิต่อจากหน่วยงานดังกล่าว

กฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากร หมายถึง บทบัญญัติทางกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับใด ๆ ที่ใช้บังคับในดินแดนของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ซึ่งควบคุมการเข้ามาหรือการนำเข้า การออกหรือการส่งออก การผ่านแดนของสินค้า และการนำสินค้าเข้าสู่พิธีการหรือระบอบศุลกากรอื่นใด รวมถึงข้อห้าม ข้อจำกัด หรือมาตรการควบคุมที่บังคับใช้โดยหน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่าย

ความผิดทางศุลกากร หมายถึง การละเมิดหรือความพยายามใด ๆ ที่จะละเมิดกฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่าย

พิธีการศุลกากร หมายถึง การประติบัติที่หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายใช้ต่อสินค้า บุคคล และวิธีการขนส่งที่อยู่ภายใต้การควบคุมทางศุลกากรตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากร และ

วิธีการขนส่ง หมายถึง เรือ ยานพาหนะ และอากาศยานประเภทต่าง ๆ ที่เข้ามาหรือออกไปจากดินแดนโดยบรรทุกบุคคลและ/หรือสินค้า

ข้อ 4.2: หน่วยงานผู้มีอำนาจ

หน่วยงานผู้มีอำนาจสำหรับการบริหารบทนี้ คือ

(เอ) ในกรณีของเปรู หมายถึง กระทรวงการค้าต่างประเทศและการท่องเที่ยว (มินิสเตริโอ เด โก เมร์ซิโอ เอ็กซ์เตริออร์ อี ตูริสโม - มินเซตูร์) หรือหน่วยงานผู้สืบสิทธิต่อจากหน่วยงานดังกล่าว และ

(บี) ในกรณีของไทย หมายถึง กรมศุลกากรของไทย และหน่วยงานอื่นใดที่กรมศุลกากรของไทยกำหนดให้มีหน้าที่ใช้และบังคับใช้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากร

ข้อ 4.3: ขอบเขตและวัตถุประสงค์

1. ภายใต้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีแต่ละฝ่าย ให้ใช้บทนี้กับพิธีการศุลกากรและการควบคุมทางศุลกากรที่เกี่ยวข้องกับสินค้าที่มีการค้าระหว่างคู่ภาคี

2. วัตถุประสงค์ของบทนี้ คือ เพื่อ

(เอ) ทำให้มั่นใจถึงความคาดการณ์ได้ ความสอดคล้อง และความโปร่งใสในการใช้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่าย

(บี) ส่งเสริมการบริหารพิธีการศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายให้มีประสิทธิภาพ และให้การตรวจปล่อยสินค้าเป็นไปอย่างรวดเร็ว

(ซี) ให้พิธีการศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายมีความเรียบง่าย และสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเท่าที่จะเป็นไปได้ และ

(ดี) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานศุลกากรของคู่ภาคี และอำนวยความสะดวกแก่การค้าระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 4.4: การประเมินราคาศุลกากร

คู่ภาคีจะต้องกำหนดราคาศุลกากรของสินค้าที่มีการค้าระหว่างกันให้เป็นไปตามบทบัญญัติของข้อ 7 ของแกตต์ 1994 และความตกลงว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร

ข้อ 4.5: พิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวก

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าการใช้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากรของตน รวมถึงพิธีการศุลกากร มีความคาดการณ์ได้ ความสอดคล้อง และความโปร่งใส

2. คู่ภาคีจะต้องจำกัดการควบคุม รูปแบบการดำเนินพิธีการ และจำนวนเอกสารที่กำหนดให้ใช้ในบริบทของการอำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างกัน ให้เหลือเท่าที่จำเป็นและเหมาะสม เพื่อทำให้มั่นใจว่าเป็นไปตามข้อกำหนดทางกฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากร เพื่อลดความซับซ้อนของพิธีการที่เกี่ยวข้องให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อให้การตรวจปล่อยและการส่งมอบสินค้าเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว

3. เท่าที่จะเป็นไปได้ และภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากรของตนอนุญาต พิธีการศุลกากรของคู่ภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศและแนวปฏิบัติที่แนะนำ เช่น ตราสารขององค์การศุลกากรโลก (ดับบลิว ซี โอ) ที่ภาคีนั้นเป็นภาคีคู่สัญญา

4. หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทบทวนพิธีการศุลกากรของตน โดยมุ่งหมายให้พิธีการดังกล่าวเรียบง่ายยิ่งขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การค้า

ข้อ 4.6: การยืนยันพันธกรณีตามความตกลงดับบลิว ที โอ ว่าด้วยการอำนวยความสะดวกทางการค้า

คู่ภาคียืนยันสิทธิและพันธกรณีของตนที่มีอยู่ต่อกันภายใต้ความตกลงดับบลิว ที โอ ว่าด้วยการอำนวยความสะดวกทางการค้า

ข้อ 4.7: ความร่วมมือทางศุลกากร

1. เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่างหน่วยงานศุลกากร ภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากรของตนอนุญาต หน่วยงานศุลกากรของคู่ภาคีจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันตามความเหมาะสม ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ

(เอ) การปฏิบัติตามและการดำเนินการตามข้อนี้

(บี) การป้องกันการกระทำความผิดทางศุลกากร รวมถึงการหลีกเลี่ยงอากรและการลักลอบนำเข้า

(ซี) การใช้แนวปฏิบัติที่เป็นเลิศและเทคนิคการจัดการความเสี่ยง

(ดี) การพัฒนาทักษะเฉพาะด้านเกี่ยวกับการเสริมสร้างขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่ศุลกากร และ

(อี) ประเด็นอื่นใดตามที่หน่วยงานศุลกากรกำหนดร่วมกัน

2. หน่วยงานศุลกากรแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามแจ้งให้หน่วยงานศุลกากรของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบภายในระยะเวลาอันควรถึงการปรับเปลี่ยนอย่างมีนัยสำคัญใด ๆ ซึ่งกฎหมายหรือพิธีการศุลกากรของตนที่ควบคุมการเคลื่อนย้ายสินค้าและวิธีการขนส่ง ซึ่งน่าจะส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการดำเนินการตามบทนี้

3. เมื่อมีคำร้องขอ หน่วยงานศุลกากรจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ในการยืนยันความถูกต้องของใบขนสินค้าขาเข้า หรือใบขนสินค้าขาออก ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดทางศุลกากร

4. ให้จัดทำคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษร ผ่านช่องทางกระดาษหรือทางอิเล็กทรอนิกส์ สำหรับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการสำแดงศุลกากร รวมทั้งคำตอบต่อคำร้องขอดังกล่าว เป็นภาษาอังกฤษ

5. หน่วยงานศุลกากรที่ได้รับคำร้องขอจะต้องให้ข้อมูลหรือตอบกลับคำร้องขอตามวรรค 3 เป็นลายลักษณ์อักษรผ่านช่องทางกระดาษหรือทางอิเล็กทรอนิกส์ ภายในระยะเวลา 90 วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องขอ

6. หน่วยงานศุลกากรผู้ร้องขอจะต้องเก็บรักษาข้อมูลหรือเอกสารทั้งหมดที่ได้รับจากหน่วยงานศุลกากรที่ได้รับคำร้องขอไว้เป็นความลับอย่างเคร่งครัด

7. หน่วยงานศุลกากรแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดจุดติดต่อเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ และให้รายละเอียดของจุดติดต่อดังกล่าวแก่หน่วยงานศุลกากรของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หน่วยงานศุลกากรแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งให้อีกฝ่ายทราบโดยพลันถึงการแก้ไขใด ๆ ซึ่งรายละเอียดของจุดติดต่อของตน

ข้อ 4.8: การรักษาความลับ

1. ในกรณีที่ภาคีฝ่ายหนึ่งมีเหตุอันควรสงสัยเกี่ยวกับการกระทำที่ผิดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตนว่าด้วยการนำเข้า ภาคีนั้นอาจร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งข้อมูลจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งได้

2. ภายใต้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีแต่ละฝ่าย เมื่อภาคีฝ่ายหนึ่งให้ข้อมูลแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งตามบทนี้ และกำหนดให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นความลับ ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งดังกล่าวจะต้องรักษาความลับของข้อมูลนั้น ภาคีผู้ให้ข้อมูลอาจกำหนดให้มีการรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งว่า ข้อมูลดังกล่าวจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับ จะใช้เพื่อวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในคำร้องขอข้อมูลของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเท่านั้น และจะไม่เปิดเผยต่อบุคคลอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นการเฉพาะจากภาคีนั้น

3. ภาคีฝ่ายหนึ่งอาจปฏิเสธไม่ให้ข้อมูลตามที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งร้องขอได้ ในกรณีที่ภาคีดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการรับรองที่กำหนดไว้ภายใต้วรรค 2

4. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งกระบวนการที่คุ้มครองจากการเปิดเผยโดยไม่ได้รับอนุญาตซึ่งข้อมูลที่เป็นความลับซึ่งได้ยื่นไว้โดยเป็นไปตามการบริหารกฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากรของตน รวมถึงข้อมูลที่อาจกระทบต่อสถานะทางการแข่งขันของบุคคลผู้ให้ข้อมูลหากมีการเปิดเผย

ข้อ 4.9: การทบทวนและการอุทธรณ์

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดให้บุคคลใดซึ่งหน่วยงานศุลกากรของตนออกคำตัดสินทางปกครอง[1] มีสิทธิภายในดินแดนของตน ที่จะ

[1] เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ “คำตัดสินทางปกครอง” หมายถึงคำตัดสินที่มีผลทางกฎหมาย ซึ่งกระทบสิทธิและพันธกรณีของบุคคลหนึ่งเป็นการเฉพาะในกรณีใดกรณีหนึ่ง ให้เป็นที่เข้าใจว่า คำตัดสินทางปกครองที่อ้างถึงในข้อนี้ ครอบคลุมถึงการกระทำทางปกครองภายในความหมาย

(เอ) ขอให้มีการอุทธรณ์หรือการทบทวนทางปกครองโดยหน่วยงานทางปกครองที่มีลำดับชั้นสูงกว่าหรือเป็นอิสระจากเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่ได้ออกคำตัดสินนั้น และ

(บี) ขอให้มีการอุทธรณ์หรือการทบทวนคำตัดสินดังกล่าวโดยศาล

2. กฎหมายของภาคีฝ่ายหนึ่งอาจกำหนดให้ต้องริเริ่มการอุทธรณ์หรือการทบทวนทางปกครองก่อนการอุทธรณ์หรือการทบทวนโดยศาล

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่ากระบวนการอุทธรณ์หรือการทบทวนของตนเป็นไปโดยไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ

4. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า ในกรณีที่ยังไม่มีคำตัดสินเกี่ยวกับการอุทธรณ์หรือการทบทวนตามวรรค 1 (เอ)

(เอ) ภายในกำหนดเวลาตามที่ระบุไว้ในกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตน หรือ

(บี) โดยไม่มีความล่าช้าเกินควร

ผู้ยื่นคำร้องมีสิทธิที่จะอุทธรณ์เพิ่มเติมหรือขอให้มีการทบทวนเพิ่มเติมโดยหน่วยงานทางปกครองหรือศาล หรือใช้สิทธิในรูปแบบอื่นใดต่อศาล[2] ต่อไป

5. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า บุคคลที่อ้างถึงในวรรค 1 ได้รับแจ้งเหตุผลของคำตัดสินทางปกครอง เพื่อให้บุคคลดังกล่าวสามารถใช้สิทธิในการอุทธรณ์หรือการทบทวนได้ตามความจำเป็น

6. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า บุคคลที่อ้างถึงในวรรค 1 จะไม่ถูกประติบัติอย่างไม่เป็นธรรมเพียงเพราะบุคคลนั้นขอให้มีการทบทวนคำตัดสินหรือการละเว้นการกระทำทางปกครองตามวรรค 1

7. สนับสนุนให้ภาคีแต่ละฝ่ายดำเนินการให้บทบัญญัติของข้อนี้ใช้กับคำตัดสินทางปกครองที่ออกโดยหน่วยงานชายแดนที่เกี่ยวข้องนอกเหนือจากหน่วยงานศุลกากรของตน

8. ให้จัดทำคำตัดสิน และเหตุผลของคำตัดสิน ในการอุทธรณ์หรือการทบทวนทางปกครองหรือทางศาลเป็นลายลักษณ์อักษร

ของข้อ 10 ของแกตต์ 1994 หรือการไม่ดำเนินการทางปกครองหรือการตัดสินใจตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ รวมถึงระบบกฎหมายของภาคี เพื่อตอบสนองต่อการไม่ดำเนินการดังกล่าว ภาคีฝ่ายหนึ่งอาจคงไว้ซึ่งกลไกทางปกครองหรือการใช้สิทธิทางศาลทางเลือก เพื่อขอให้หน่วยงานศุลกากรออกคำตัดสินทางปกครองโดยพลัน แทนที่สิทธิที่จะดำเนินการอุทธรณ์หรือขอให้ทบทวนภายใต้อนุวรรค 1 (เอ)

[2] ไม่มีความใดในวรรคนี้ที่จะห้ามภาคีฝ่ายหนึ่งจากการถือว่า การนิ่งเฉยของฝ่ายปกครองในชั้นอุทธรณ์หรือการทบทวน เป็นคำตัดสินที่เป็นคุณแก่ผู้ยื่นคำร้อง ทั้งนี้ เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตน

ข้อ 4.10: การค้าไร้กระดาษและการใช้ระบบอัตโนมัติ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่เร่งรัดกระบวนการตรวจปล่อยสินค้า ในการพิจารณาเทคโนโลยีสารสนเทศที่จะนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์นี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง

(เอ) ส่งเสริมการใช้มาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง หรือส่วนใดของมาตรฐานดังกล่าว เพื่อเร่งรัดกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า การส่งออก หรือการผ่านแดนของสินค้า

(บี) ทำให้ระบบอิเล็กทรอนิกส์สามารถเข้าถึงโดยผู้ใช้บริการด้านศุลกากร

(ซี) จัดให้มีการยื่นข้อมูลและการประมวลผลข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ล่วงหน้าก่อนสินค้ามาถึง เพื่อให้สามารถดำเนินการตรวจปล่อยสินค้าได้ทันทีเมื่อสินค้ามาถึง

(ดี) นำระบบอิเล็กทรอนิกส์หรือระบบอัตโนมัติในการวิเคราะห์ความเสี่ยงและการกำหนดเป้าหมาย

(อี) ดำเนินการเพื่อพัฒนาความเข้ากันได้ของระบบอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างหน่วยงานศุลกากรของคู่ภาคี เพื่ออำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางการค้าระหว่างประเทศของหน่วยงานภาครัฐ และ

(เอฟ) ดำเนินการเพื่อพัฒนาชุดข้อมูลส่วนกลางที่สอดคล้องกับต้นแบบข้อมูลของดับบลิว ซี โอและข้อเสนอแนะของดับบลิว ซี โอ ที่เกี่ยวข้อง หรือมาตรฐานระหว่างประเทศอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 4.11: ระบบหน้าต่างเดียว

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามจัดตั้งหรือคงไว้ซึ่งระบบหน้าต่างเดียว เพื่อให้ผู้ค้าสามารถยื่นเอกสารหรือข้อมูลที่กำหนดไว้สำหรับการนำเข้า การส่งออก หรือการผ่านแดนของสินค้า ผ่านจุดรับข้อมูลเพียงจุดเดียวไปยังหน่วยงานที่เข้าร่วมในระบบ หลังจากหน่วยงานที่เข้าร่วมในระบบได้ตรวจสอบเอกสารหรือข้อมูลดังกล่าวแล้ว ให้แจ้งผลแก่ผู้ยื่นคำขอผ่านระบบหน้าต่างเดียวอย่างทันท่วงที

2. ในกรณีที่เอกสารหรือข้อมูลที่กำหนดได้ยื่นผ่านระบบหน้าต่างเดียวแล้ว หน่วยงานที่เข้าร่วมในระบบจะต้องไม่ร้องขอเอกสารหรือข้อมูลที่กำหนดดังกล่าวอีก โดยเป็นไปตามกฎหมายภายในของภาคีแต่ละฝ่าย

ข้อ 4.12: การบริหารความเสี่ยง

1. ภายในทรัพยากรที่มีอยู่ของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งระบบการบริหารความเสี่ยง ซึ่งจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการประเมินและการกำหนดเป้าหมายความเสี่ยง โดยใช้หลักเกณฑ์การคัดกรองที่เหมาะสม

2. หน่วยงานศุลกากรแต่ละฝ่ายจะต้องมุ่งเน้นการควบคุมทางศุลกากรกับการขนส่งสินค้าที่มีความเสี่ยงสูงและอำนวยความสะดวกในการตรวจปล่อยสินค้าดังกล่าว

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องออกแบบและใช้ระบบการบริหารความเสี่ยงเพื่อหลีกเลี่ยงการเลือกปฏิบัติตามอำเภอใจหรือไม่เป็นธรรม หรือข้อจำกัดที่แอบแฝงต่อการค้าระหว่างประเทศ

ข้อ 4.13: ความโปร่งใส

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเผยแพร่กฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตนโดยพลัน ในลักษณะที่ไม่เลือกปฏิบัติและเข้าถึงได้โดยง่าย ผ่านทางอินเทอร์เน็ตเท่าที่จะเป็นไปได้ และเป็นภาษาของภาคีนั้น ให้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับดังกล่าวหมายความรวมถึง

(เอ) ขั้นตอนพิธีการสำหรับการนำเข้า การส่งออก และการผ่านแดน (รวมถึงขั้นตอน ณ ท่าเรือ ท่าอากาศยาน และจุดผ่านแดนอื่น) รวมทั้งแบบฟอร์มและเอกสารที่กำหนด

(บี) อัตราอากรศุลกากรและภาษีประเภทต่าง ๆ ที่เรียกเก็บจริงซึ่งใช้บังคับกับหรือที่เกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าหรือการส่งออก

(ซี) ค่าธรรมเนียมและค่าภาระที่เรียกเก็บโดยหรือเพื่อหน่วยงานของรัฐกับหรือที่เกี่ยวเนื่องกับการนำเข้า การส่งออก หรือการผ่านแดน

(ดี) หลักเกณฑ์การจำแนกหรือการประเมินผลิตภัณฑ์เพื่อความมุ่งประสงค์ทางศุลกากร

(อี) กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และคำวินิจฉัยทางปกครองที่มีใช้เป็นการทั่วไปเกี่ยวกับกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า

(เอฟ) ข้อจำกัดหรือข้อห้ามการนำเข้า การส่งออก หรือการผ่านแดน

(จี) บทกำหนดโทษสำหรับการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามพิธีการนำเข้า การส่งออก หรือการผ่านแดน

(เอช) ขั้นตอนการอุทธรณ์หรือการทบทวน

(ไอ) ความตกลงที่ตนเป็นภาคีหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของความตกลงดังกล่าวกับประเทศใดประเทศหนึ่งหรือหลายประเทศ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำเข้า การส่งออก หรือการผ่านแดน และ

(เจ) ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการบริหารโควตาทางภาษีศุลกากร

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดจุดติดต่อสอบถามหนึ่งแห่งหรือมากกว่าหนึ่งแห่งเพื่อรับข้อสอบถามจากบุคคลผู้มีส่วนได้เสียของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องศุลกากร และจะต้องเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการยื่นข้อสอบถามดังกล่าวบนอินเทอร์เน็ต

ข้อ 4.14: บทกำหนดโทษ

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า “บทกำหนดโทษ” หมายถึง โทษที่หน่วยงานศุลกากรของภาคีฝ่ายหนึ่งกำหนดขึ้นสำหรับการฝ่าฝืนกฎหมายศุลกากรหรือข้อกำหนดด้านพิธีการศุลกากรของตน

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าบทกำหนดโทษสำหรับการฝ่าฝืนกฎหมายศุลกากรหรือข้อกำหนดด้านพิธีการศุลกากร จะใช้บังคับกับบุคคลผู้รับผิดชอบต่อการฝ่าฝืนดังกล่าวภายใต้กฎหมายของตนเท่านั้น

3. โทษที่กำหนดจะต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ของกรณี และจะต้องได้สัดส่วนกับระดับและความรุนแรงของการฝ่าฝืน

4. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าตนคงไว้ซึ่งมาตรการเพื่อหลีกเลี่ยง

(เอ) ความขัดแย้งของผลประโยชน์ในการประเมิน และการเรียกเก็บค่าปรับและอากรศุลกากร และ

(บี) การสร้างแรงจูงใจสำหรับการประเมินหรือเรียกเก็บค่าปรับซึ่งไม่สอดคล้องกับวรรค 3

5. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า เมื่อมีการกำหนดโทษสำหรับการฝ่าฝืนกฎหมายหรือข้อกำหนดด้านพิธีการศุลกากร จะต้องจัดให้มีคำชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังบุคคลผู้ถูกกำหนดโทษ โดยระบุลักษณะของการฝ่าฝืน และกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ หรือกระบวนการที่ใช้บังคับ ซึ่งเป็นฐานในการกำหนดจำนวนหรือช่วงของค่าปรับสำหรับการฝ่าฝืนนั้น

ข้อ 4.15: ของเร่งด่วน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งกระบวนการทางศุลกากรที่แยกต่างหากและมีความรวดเร็วสำหรับของเร่งด่วน โดยยังคงไว้ซึ่งการควบคุมและการคัดเลือกทางศุลกากรที่เหมาะสม โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตน กระบวนการเหล่านี้จะต้อง

(เอ) อนุญาตให้มีการยื่นและประมวลผลข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการตรวจปล่อยของเร่งด่วนก่อนที่ของเร่งด่วนนั้นจะมาถึง

(บี) อนุญาตให้ยื่นบัญชีแสดงรายการสินค้าฉบับเดียวที่ครอบคลุมสินค้าทั้งหมดที่บรรจุในเที่ยวการขนส่งโดยบริการขนส่งของเร่งด่วน ผ่านวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ หากเป็นไปได้

(ซี) ให้ดำเนินการตรวจปล่อยสินค้าบางประเภทโดยใช้เอกสารให้น้อยที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้

(ดี) ภายใต้สภาวะปกติ ให้ดำเนินการตรวจปล่อยของส่งเร่งด่วนภายใน 12 ชั่วโมง หลังจากมีการยื่นเอกสารที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติพิธีการศุลกากรครบถ้วน โดยมีเงื่อนไขว่าของส่งเร่งด่วนนั้นได้มาถึงแล้ว และ

(อี) พยายามใช้การประติบัติตามอนุวรรค (เอ) ถึง (ดี) กับของส่งเร่งด่วนไม่ว่าจะมีน้ำหนักหรือมูลค่าเท่าใดก็ตาม โดยยอมรับว่าภาคีฝ่ายหนึ่งได้รับอนุญาตให้กำหนดขั้นตอนเพิ่มเติมสำหรับการนำเข้า ซึ่งรวมถึงการสำแดงหลักฐาน และการขอเอกสารประกอบและการชำระอากรศุลกากรและภาษี และได้รับอนุญาตให้จำกัดการประติบัติดังกล่าวบนพื้นฐานของประเภทของสินค้า โดยมีเงื่อนไขว่าการประติบัติดังกล่าวไม่จำกัดเฉพาะสินค้ามูลค่าต่ำ อาทิ เอกสาร

2. ไม่มีความใดในวรรค 1 ที่จะกระทบต่อสิทธิของภาคีฝ่ายหนึ่งที่จะตรวจสอบ กักกัน ยึด อายัด หรือปฏิเสธการเข้ามาของสินค้า หรือการดำเนินการตรวจสอบภายหลังการตรวจปล่อย รวมถึงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ระบบการบริหารความเสี่ยง

ข้อ 4.16: การวินิจฉัยล่วงหน้า

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องออกคำวินิจฉัยล่วงหน้าเป็นภาษาทางการของตนให้แก่ผู้ยื่นคำขอที่ได้ยื่นคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษร โดยระบุการประติบัติที่จะใช้กับสินค้าที่เกี่ยวข้อง ให้จัดทำคำวินิจฉัยดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร และให้เป็นรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ในกรณีที่เป็นไปได้ ภายในระยะเวลา 90 วัน หลังจากวันที่ได้รับข้อมูลที่จำเป็นครบถ้วนจากผู้ยื่นคำขอ ซึ่งอาจรวมถึงตัวอย่างสินค้า และจะต้องมีข้อมูลครบถ้วนตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีผู้ออกคำวินิจฉัย

2. ให้ออกคำวินิจฉัยล่วงหน้าในกรณีที่เกี่ยวกับ

(เอ) การจำแนกพิกัดอัตราศุลกากรของสินค้า

(บี) ถิ่นกำเนิดสินค้า

(ซี) วิธีการหรือหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม และการใช้วิธีการหรือหลักเกณฑ์ดังกล่าว เพื่อกำหนดราคาศุลกากรตามข้อเท็จจริงหนึ่งเป็นการเฉพาะ หากกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีฝ่ายหนึ่งอนุญาต และ

(ดี) เรื่องอื่นที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน

3. ให้คำวินิจฉัยล่วงหน้ามีผลใช้บังคับนับจากวันที่ออกคำวินิจฉัยหรือวันที่อื่นที่ระบุไว้ในคำวินิจฉัยโดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในประเทศของตน

4. ภาคีฝ่ายหนึ่งอาจปฏิเสธไม่ออกคำวินิจฉัยล่วงหน้าได้ หากประเด็นที่ยกในคำขอเป็นประเด็นหลักของการทบทวนทางปกครองหรือทางศาล หากภาคีฝ่ายหนึ่งปฏิเสธที่จะออกคำวินิจฉัยล่วงหน้า ภาคีนั้นจะต้องแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอทราบเป็นลายลักษณ์อักษรโดยพลัน พร้อมระบุข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องและเหตุผลสำหรับการตัดสินใจของตน

โดยไม่คำนึงถึงวรรค 1 ภาคีฝ่ายหนึ่งอาจปฏิเสธคำขอออกคำวินิจฉัยล่วงหน้าได้ หากผู้ยื่นคำขอไม่จัดส่งข้อมูลเพิ่มเติมตามที่ถูกร้องขอภายในระยะเวลาที่ระบุไว้

5. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเผยแพร่เป็นอย่างน้อยซึ่ง

(เอ) ข้อกำหนดสำหรับการยื่นคำขอวินิจฉัยล่วงหน้า รวมถึงข้อมูลที่จะต้องจัดให้ และรูปแบบการยื่น และ

(บี) ระยะเวลาที่ตนจะออกคำวินิจฉัยล่วงหน้า

6. ภาคีผู้ออกคำวินิจฉัยอาจเพิกถอน ปรับเปลี่ยน ทำให้เป็นโมฆะ หรือยกเลิกคำวินิจฉัยล่วงหน้าได้ หากมีการเปลี่ยนแปลงของกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ การเปลี่ยนแปลงในข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่เป็นฐานของคำวินิจฉัยดังกล่าว หรือในกรณีที่มีการให้ข้อมูลไม่ครบถ้วน หรือไม่ถูกต้อง หรือเป็นเท็จในกรณีดังกล่าว ภาคีนั้นจะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ยื่นคำขอทราบ โดยระบุข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องและเหตุผลสำหรับการตัดสินใจของตน ภาคีฝ่ายหนึ่งอาจเพิกถอน ปรับเปลี่ยน ทำให้เป็นโมฆะ หรือยกเลิกคำวินิจฉัยล่วงหน้าโดยให้มีผลย้อนหลังได้ หากคำวินิจฉัยนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่ไม่ครบถ้วน ไม่ถูกต้อง หรือเป็นเท็จ

7. คำวินิจฉัยล่วงหน้าที่ออกโดยภาคีฝ่ายหนึ่งจะมีผลผูกพันต่อภาคีนั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ยื่นคำขอคำวินิจฉัยดังกล่าว โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในประเทศของตน

8. เมื่อมีคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ยื่นคำขอ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีการทบทวนคำวินิจฉัยล่วงหน้า

ข้อ 4.17: การตรวจปล่อยสินค้า

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งพิธีการศุลกากรที่เรียบง่ายสำหรับการตรวจปล่อยสินค้าตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในของตน เพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างคู่ภาคี พิธีการดังกล่าวจะต้อง

(เอ) กำหนดให้มีการตรวจปล่อยสินค้าโดยพลันภายในระยะเวลาที่ไม่นานเกินความจำเป็นเพื่อทำให้มั่นใจถึงการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตน และเท่าที่เป็นไปได้จะต้องดำเนินการภายใน 48 ชั่วโมงนับแต่สินค้ามาถึงและมีการยื่นข้อมูลที่จำเป็นครบถ้วนสำหรับการดำเนินพิธีการศุลกากร

(บี) จัดให้มีการยื่นและประมวลผลเอกสารและข้อมูลอื่นใดที่กำหนด ทางอิเล็กทรอนิกส์ล่วงหน้าก่อนสินค้ามาถึง เพื่อให้สามารถตรวจปล่อยสินค้านั้นได้ทันทีเมื่อมาถึง

(ซี) จัดให้มีความเป็นไปได้สำหรับการชำระผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งอากรศุลกากร ภาษี ค่าธรรมเนียม และค่าภาระที่หน่วยงานศุลกากรจัดเก็บ

(ดี) อนุญาตให้ตรวจปล่อยสินค้า ณ จุดที่หน่วยงานศุลกากรกำหนด โดยไม่ต้องนำสินค้าไปยังคลังสินค้าหรือสถานที่อื่นเป็นการชั่วคราว โดยมีเงื่อนไขว่า ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหมดสำหรับการตรวจปล่อยสินค้าแล้ว และ

(อี) อนุญาตให้มีการตรวจปล่อยสินค้าได้ก่อนการกำหนดในขั้นสุดท้ายซึ่งอากรศุลกากร ภาษี ค่าธรรมเนียม และค่าภาระต่าง ๆ หากยังไม่ได้ทำการกำหนดก่อนหรือขณะสินค้ามาถึง หรือโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้หลังจากสินค้ามาถึง และโดยมีเงื่อนไขว่า ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านระเบียบข้อบังคับอื่น ๆ ทั้งหมดแล้ว

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องอนุญาตให้มีการตรวจปล่อยสินค้าโดยไม่มีการชำระอากรศุลกากร ภาษี ค่าธรรมเนียม และค่าภาระต่าง ๆ โดยอยู่ภายใต้การวางหลักประกันตามกฎหมายของตน เพื่อประกันการชำระเงินขั้นสุดท้าย หลักประกันดังกล่าวจะต้องมีมูลค่าไม่เกินปริมาณที่ภาคีกำหนด เพื่อทำให้มั่นใจว่าจะมีการชำระอากรศุลกากร ภาษี ค่าธรรมเนียม และค่าภาระต่าง ๆ ที่พึงต้องชำระสำหรับสินค้าที่อยู่ภายใต้หลักประกันนั้น

ข้อ 4.18: คณะอนุกรรมการว่าด้วยพิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวกทางการค้า

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการปฏิบัติตาม การตีความ และการดำเนินการตามบทนี้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการว่าด้วยพิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวกทางการค้า

(ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “คณะอนุกรรมการ”) คณะอนุกรรมการจะต้องประกอบด้วยหน่วยงานผู้มีอำนาจ และ/หรือ หน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งรับผิดชอบการอำนวยความสะดวกทางการค้าและพิธีการศุลกากร

2. หน้าที่ของคณะอนุกรรมการ ได้แก่

(เอ) ทบทวนการปฏิบัติตาม การตีความ และการดำเนินการตามบทนี้

(บี) ระบุสาขาที่ควรได้รับการปรับปรุงเพื่ออำนวยความสะดวกแก่การค้าระหว่างคู่ภาคี

(ซี) เสนอต่อคณะกรรมาธิการร่วมซึ่งแนวทางที่เห็นชอบร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติตาม การตีความ และการดำเนินการตามบทนี้ และ

(ดี) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่คณะกรรมาธิการร่วมมอบหมาย

3. ให้คณะอนุกรรมการประชุมกัน ณ สถานที่และเวลาตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน

ข้อ 4.19: ผู้ประกอบการระดับมาตรฐานเอ อี โอ

หน่วยงานศุลกากรแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีมาตรการอำนวยความสะดวกทางการค้าที่เกี่ยวข้องกับพิธีการศุลกากรและขั้นตอนการนำเข้า การส่งออก หรือการผ่านแดน แก่ผู้ประกอบการระดับมาตรฐานเอ อี โอ ซึ่งมีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยอิงตามกรอบเอส เอ เอ็ฟ อี ว่าด้วยมาตรฐานในการรักษาความปลอดภัยและการอำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างประเทศของดับบลิว ซี โอ หลักเกณฑ์ดังกล่าวจะต้องไม่จำกัดการมีส่วนร่วมของวิสาหกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง (เอส เอ็ม อี) เท่าที่จะสามารถทำได้

ข้อ 4.20: การหารือและจุดติดต่อ

1. ภาคีฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอให้มีการหารือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเมื่อใดก็ได้ เกี่ยวกับประเด็นทางศุลกากรที่มีนัยสำคัญอันเกิดจากการดำเนินการหรือการปฏิบัติตามบทนี้ โดยให้ระบุรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าว ให้ดำเนินการหารือดังกล่าวผ่านจุดติดต่อที่แต่ละฝ่ายได้กำหนดไว้ตามวรรค 3 และให้เริ่มดำเนินการภายใน 30 วัน นับจากวันที่ได้รับคำร้องขอ เว้นแต่คู่ภาคีจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

2. ในกรณีที่การหารือดังกล่าวไม่สามารถยุติประเด็นนั้นได้ ภาคีฝ่ายที่ร้องขออาจเสนอประเด็นนั้นไปยังคณะอนุกรรมการ

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดจุดติดต่ออย่างน้อยหนึ่งแห่งหรือมากกว่าหนึ่งแห่งเพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

ให้แจ้งข้อมูลเกี่ยวกับจุดติดต่อดังกล่าวไปยังภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อทราบ และให้แจ้งการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ของข้อมูลดังกล่าวโดยพลัน